

Євген Іванович Шморгун народився 15 квітня 1940 року в селі Ново-вожуків (нині -Іскра) Рівненського району Рівненської області в селянській родині. Навчався в Новоожуківській початковій, Пересопницькій семирічній та Білівській середній школах, Дубенському медичному училищі, Рівненському педагогічному інституті. Працював іздовим у колгоспі, фельдшером, служив три роки в армії, співробітничав у газетах, керував обласним літературним об'єднанням. Тривалий час очолював Рівненську обласну організацію Національної спілки письменників України. Нині - на творчій роботі.

Друкватися почав у 1958 році. Окремими виданнями вийшли книжки «Що шукала білочка» (1978), «Зелені сусіди» (1978), «Дивосил-зілля» (1980), «Що сказав би той хлопчик» (1981), «Де ночує туман» (1984), «Вогник-цвіт» (1989), «Дорога до Іліона» (1989), «Ключ-трава» (1990), «Рано-вранці вітри заголосять» (1994), «Вірші різних років» (1994), «Забуті боги предків» (1994), «Хто розцвів перший?» (1996), «Плач перепела» (1999), «Мова зела» (1999), «Рослинничок» (2000), «Повісті з античних часів» (2001), «Шість століть Велигорських» (2002), «Тиха радість» (2003), «Сніги непочаті» (2005), «Їдемо до бабусі» (2006), «Твори» в трьох томах, том 1 (2007), том 2 (2008).

Твори перекладалися білоруською, болгарською, киргизькою, російською, тувинською та іншими мовами. Ряд із них включено в підручники для школярів.

Лауреат літературних премій імені Валер'яна Поліщука (1984), імені Володимира Кобилянського (1997), імені Лесі Українки (2000), імені Світочів (2006). Заслужений журналіст України.

Про життєвий та творчий шлях письменника йдеться у книзі Григорія Дем'янчука «Євген Шморгун» (2000).